KOMISJA
EUROPEJSKA

Bruksela, dnia 13.1.2021 r.
COM(2021) 6 final

ANNEX

ZAŁĄCZNIK

do

wniosku dotyczącego decyzji Rady

w sprawie stanowiska, jakie ma zostać zajęte w imieniu Unii Europejskiej w Komisji Mieszanej UE–CTC ustanowionej na mocy Konwencji z dnia 20 maja 1987 r. o wspólnej procedurze tranzytowej, dotyczącego zmian w tej konwencji

PROJEKT

DECYZJA NR …/2021 Komisji Mieszanej UE–CTC ustanowionej na mocy Konwencji z dnia 20 maja 1987 r. o wspólnej procedurze tranzytowej
z dnia … 2021 r.
zmieniająca załączniki I i III do konwencji

KOMISJA MIESZANA UE–CTC,

uwzględniając Konwencję z dnia 20 maja 1987 r. o wspólnej procedurze tranzytowej, w szczególności jej art. 15 ust. 3 lit. a),

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Zgodnie z art. 15 ust. 3 lit. a) Konwencji z dnia 20 maja 1987 r. o wspólnej procedurze tranzytowej[1] („konwencja”) Komisja Mieszana powołana na mocy tej konwencji może przyjmować w drodze decyzji zmiany w załącznikach do konwencji.

(2) Zmieniono[2] art. 311 rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2015/2447[3], w którym to artykule określono wniosek o przekazanie obowiązku odzyskania długu celnego. Zgodnie z nowymi ust. 3 i 4 w przypadku otrzymania przez organ celny państwa zaangażowanego w operację tranzytową dowodu, że zdarzenia powodujące powstanie długu celnego miały miejsce na terytorium tego państwa, organ ten powinien zwrócić się do państwa wyjścia o przekazanie mu obowiązku rozpoczęcia odzyskiwania należności celnych. Państwo wyjścia powinno w określonym terminie potwierdzić, czy przekazuje kompetencje do rozpoczęcia odzyskania należności celnych wnioskującemu organowi celnemu. Należy zatem wprowadzić stosowne zmiany w art. 50 załącznika I do konwencji stanowiącego powtórzenie przepisów art. 311 rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2015/2447.

(3) Załącznik 72-04 do rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2015/2447, w którym opisano procedurę ciągłości działania w odniesieniu do tranzytu unijnego, został zmieniony[4] i ma zastosowanie od dnia 30 czerwca 2020 r. Zgodnie ze zmienionym rozdziałem III pkt 19.3 przedłużono ważność papierowych poświadczeń zabezpieczenia generalnego i poświadczeń zwolnienia z obowiązku złożenia zabezpieczenia przewidzianych w załączniku 72-04 do rozporządzenia wykonawczego (UE) 2015/2447, aby umożliwić większą elastyczność w procedurze ciągłości działania w tranzycie oraz ograniczyć formalności i koszty ponoszone przez organy

[1] Dz.U. L 226 z 13.8.1987, s. 2.

[2] Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2019/1394 z dnia 10 września 2019 r. w sprawie zmiany i sprostowania rozporządzenia wykonawczego (UE) 2015/2447 w odniesieniu do niektórych przepisów dotyczących nadzoru nad dopuszczaniem do obrotu i wyprowadzenia z obszaru celnego Unii (Dz.U. L 234 z 11.9.2019, s. 1).

[3] Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2015/2447 z dnia 24 listopada 2015 r. ustanawiające szczegółowe zasady wykonania niektórych przepisów rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 952/2013 ustanawiającego unijny kodeks celny (Dz.U. L 343 z 29.12.2015, s. 558).

[4] Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2020/893 z dnia 29 czerwca 2020 r. w sprawie zmiany rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2015/2447 ustanawiającego szczegółowe zasady wykonania niektórych przepisów rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 952/2013 ustanawiającego unijny kodeks celny (Dz.U. L 206 z 30.6.2020, s. 8).

celne. Należy zatem odpowiednio zmienić art. 79 załącznika I do konwencji oraz dodatek II dział III pkt 19.3 załącznika I do konwencji, który stanowi odzwierciedlenie części I rozdział III pkt 19.3 załącznika 72-04 do wyżej wymienionego rozporządzenia wykonawczego. Zmiana ta również powinna mieć zastosowanie od dnia 30 czerwca 2020 r., aby zapewnić równe warunki gwarantom na mocy unijnych przepisów prawa celnego i konwencji.

(4) Formularze zobowiązań gwaranta określono dodatkach C1, C2, C4, C5 i C6 do załącznika III do konwencji. Formularze te zawierają wykaz państw członkowskich Unii i pozostałych umawiających się stron konwencji. Decyzją nr 2/2018[5] Komisji Mieszanej UE–CTC usunięto odniesienia do Zjednoczonego Królestwa jako państwa członkowskiego Unii i dodano odniesienie do Zjednoczonego Królestwa jako państwa wspólnego tranzytu od dnia, w którym przystąpienie Zjednoczonego Królestwa jako odrębnej umawiającej się strony stanie się skuteczne. Ponadto, w związku ze stosowaniem Protokołu w sprawie Irlandii/Irlandii Północnej[6], w odniesieniu do operacji tranzytu unijnego Irlandia Północna powinna jednak zostać wymieniona w wykazie w sposób wskazujący, że wszelkie zabezpieczenia ważne w państwach członkowskich UE muszą być ważne także w Irlandii Północnej.

(5) W wyniku stosowania Protokołu w sprawie Irlandii/Irlandii Północnej oraz zgodnie z art. 5 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 471/2009[7] wprowadzono nowy kod „XI”[8] w celu rozróżnienia Zjednoczonego Królestwa w odniesieniu do Irlandii Północnej. Należy odpowiednio zmienić stosowanie kodów krajów określonych w dodatku A2 i dodatku B1 do załącznika III do konwencji.

(6) W celu zapewnienia prawidłowego stosowania nowego kodu „XI” wszystkie oznaczenia w konwencji odnoszące się do stosowania kodów krajów powinny odnosić się do dodatku A2 lub dodatku B1 do załącznika III do konwencji.

(7) Decyzja nr 2/2018 Komisji Mieszanej UE–CTC wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2021 r., natomiast decyzja nr 1/2019[9] Komisji Mieszanej UE–CTC weszła w życie z dniem 4 grudnia 2019 r. Decyzją nr 1/2019 wprowadzono nową nazwę „Republika Macedonii Północnej” na formularzach zobowiązań gwaranta określonych w dodatkach C1, C2, C4, C5 i C6 do załącznika III do konwencji, natomiast decyzja nr 2/2018 wprowadziła omyłkowo starą nazwę „była jugosłowiańska republika Macedonii” w dodatkach C1, C2 i C4. W związku z tym należy przywrócić na tych formularzach nową nazwę „Republika Macedonii Północnej”.

---

5 Dz.U. L 317 z 14.12.2018, s. 48.

6 Protokół w sprawie Irlandii/Irlandii Północnej do Umowy o wystąpieniu Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej z Unii Europejskiej i Europejskiej Wspólnoty Energii Atomowej, Dz.U. L 29 z 31.1.2020, s. 102.

7 Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 471/2009 z dnia 6 maja 2009 r. w sprawie statystyk Wspólnoty dotyczących handlu zagranicznego z państwami trzecimi, uchylające rozporządzenie Rady (WE) nr 1172/95 (Dz.U. L 152 z 16.6.2009, s. 23).

8 Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2020/1470 z dnia 12 października 2020 r. w sprawie nazewnictwa krajów i terytoriów dla celów statystyki europejskiej dotyczącej międzynarodowego handlu towarami oraz w sprawie podziału geograficznego w odniesieniu do innych statystyk gospodarczych (Dz.U. L 334 z 13.10.2020, s. 2).

9 Dz.U. L 103 z 3.4.2020, s. 47.

Należy zatem odpowiednio zmienić konwencję,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ

Artykuł 1

1) W załączniku I do konwencji wprowadza się zmiany zgodnie z załącznikiem A do niniejszej decyzji.

2) W załączniku III do konwencji wprowadza się zmiany zgodnie z załącznikiem B do niniejszej decyzji.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja wchodzi w życie z dniem jej przyjęcia.

Pkt 2 i 3 załącznika A stosuje się od dnia 30 czerwca 2020 r.

Pkt 1–4 załącznika B stosuje się od dnia przystąpienia Zjednoczonego Królestwa do konwencji jako umawiająca się strona.

Sporządzono w ...

W imieniu Komisji Mieszanej
Przewodniczący

Załącznik A

W załączniku I do konwencji wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 50 dodaje się ust. 3 i 4 w brzmieniu:

„3. W przypadku otrzymania przez organ celny państwa zaangażowanego we wspólną operację tranzytową dowodu, przed upływem terminu, o którym mowa w art. 114 ust. 2 lit. a), że miejsce zdarzenia, w którym powstał dług, znajduje się na jego terytorium, organ ten niezwłocznie, a w każdym razie w tym terminie, wysyła należycie uzasadniony wniosek do organu celnego państwa wyjścia o przekazanie obowiązku rozpoczęcia odzyskiwania należności celnych.

4. Organ celny państwa wyjścia potwierdza otrzymanie wniosku złożonego zgodnie z ust. 3 i informuje wzywający organ celny, w terminie 28 dni od daty wysłania wniosku, czy przyjmuje wniosek, i przekazuje organowi wnioskującemu obowiązek rozpoczęcia odzyskania należności celnych.”;

2) w art. 79:

a) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Okres ważności poświadczenia zabezpieczenia generalnego lub poświadczenia zwolnienia z obowiązku składania zabezpieczenia nie może przekroczyć pięciu lat. Urząd celny zabezpieczenia może jednak przedłużyć ten okres jednorazowo o nie więcej niż pięć lat.”;

b) po ust. 2 dodaje się ust. 3 i 4 w brzmieniu:

„3. Jeżeli w okresie ważności poświadczenia urząd celny zabezpieczenia zostanie poinformowany, że w wyniku licznych zmian poświadczenie nie jest wystarczająco czytelne i może zostać odrzucone przez urząd celny wyjścia, urząd celny zabezpieczenia unieważnia poświadczenie i w razie potrzeby wydaje nowe.

4. Poświadczenia o okresie ważności wynoszącym dwa lata zachowują ważność. Urząd celny zabezpieczenia może przedłużyć ich okres ważności o drugi okres nie dłuższy niż pięć lat.”;

3) w dodatku II dział III pkt 19.3 otrzymuje brzmienie:

„19.3 Okres ważności poświadczenia zabezpieczenia generalnego lub poświadczenia zwolnienia z obowiązku składania zabezpieczenia nie może przekroczyć pięciu lat. Urząd celny zabezpieczenia może jednak przedłużyć ten okres jednorazowo o nie więcej niż pięć lat.

Jeżeli w okresie ważności poświadczenia urząd celny zabezpieczenia zostanie poinformowany, że w wyniku licznych zmian poświadczenie nie jest wystarczająco czytelne i może zostać odrzucone przez urząd celny wyjścia, urząd celny zabezpieczenia unieważnia poświadczenie i w razie potrzeby wydaje nowe.

Poświadczenia o okresie ważności wynoszącym dwa lata zachowują ważność. Urząd celny zabezpieczenia może przedłużyć ich okres ważności o drugi okres nie dłuższy niż pięć lat.”.

Załącznik B

W załączniku III do konwencji wprowadza się następujące zmiany:

1) w dodatku A1 tytuł II dział II pkt B dotyczący danych umieszczonych w zgłoszeniu tranzytowym tiret „NUMER GWARANCJI” słowa „(kod kraju ISO alfa 2)” w treści pola 2 zastępuje się słowami:

„(kod kraju zawarty w dodatku A2)”;

2) w dodatku A2 pkt 1 dodaje się zdanie w brzmieniu:

„XI stosuje się w odniesieniu do Irlandii Północnej.”;

3) w dodatku A4 pkt 1 słowa „(kod kraju ISO alpha 2)” w treści pola 2 zastępuje się słowami:

„(kod kraju zawarty w dodatku A2)”;

4) w dodatku B1 pole 51 wprowadza się następujące zmiany:

a) słowa „GB Zjednoczone Królestwo” zastępuje się słowami:

„GB Zjednoczone Królestwo (z wyłączeniem Irlandii Północnej)”;

b) do wykazu dodaje się pozycję w brzmieniu:

„XI Irlandia Północna”;

5) w dodatku C1 pkt 1 wprowadza się następujące zmiany:

a) słowa „byłej jugosłowiańskiej republiki Macedonii” zastępuje się słowami „Republiki Macedonii Północnej”;

b) do słów „Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej[3]” dodaje się, przed przypisem końcowym 3, przypis końcowy 3a w brzmieniu:

„Na podstawie Protokołu w sprawie Irlandii/Irlandii Północnej do Umowy o wystąpieniu Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej z Unii Europejskiej i Europejskiej Wspólnoty Energii Atomowej do celów niniejszego zabezpieczenia Irlandię Północną uznaje się za część Unii Europejskiej. W związku z tym gwarant mający siedzibę na obszarze celnym Unii Europejskiej wskazuje adres do doręczeń lub wyznacza przedstawiciela w Irlandii Północnej, jeżeli zabezpieczenie może być tam wykorzystane. Jeżeli jednak zabezpieczenie, w kontekście wspólnego tranzytu, jest ważne w Unii Europejskiej oraz w Zjednoczonym Królestwie, jeden adres do doręczeń lub wyznaczony przedstawiciel w Zjednoczonym Królestwie może obejmować wszystkie części Zjednoczonego Królestwa, w tym Irlandię Północną.”;

6) w dodatku C2 pkt 1 wprowadza się następujące zmiany:

a) słowa „byłej jugosłowiańskiej republiki Macedonii” zastępuje się słowami „Republiki Macedonii Północnej”;

b) do słów „Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej” dodaje się przypis końcowy 2a w brzmieniu:

„Na podstawie Protokołu w sprawie Irlandii/Irlandii Północnej do Umowy o wystąpieniu Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej z Unii Europejskiej i Europejskiej Wspólnoty Energii Atomowej do celów niniejszego zabezpieczenia Irlandię Północną uznaje się za część Unii Europejskiej. W związku z tym gwarant mający siedzibę na obszarze celnym Unii Europejskiej wskazuje adres do doręczeń lub wyznacza przedstawiciela w Irlandii Północnej, jeżeli zabezpieczenie może być tam wykorzystane. Jeżeli jednak

zabezpieczenie, w kontekście wspólnego tranzytu, jest ważne w Unii Europejskiej oraz w Zjednoczonym Królestwie, jeden adres do doręczeń lub wyznaczony przedstawiciel w Zjednoczonym Królestwie może obejmować wszystkie części Zjednoczonego Królestwa, w tym Irlandię Północną.”;

7) w dodatku C4 pkt 1 wprowadza się następujące zmiany:

a) słowa „byłej jugosłowiańskiej republiki Macedonii” zastępuje się słowami „Republiki Macedonii Północnej”;

b) do słów „Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej[3]” dodaje się, przed przypisem końcowym 3, przypis końcowy 3a w brzmieniu:

„Na podstawie Protokołu w sprawie Irlandii/Irlandii Północnej do Umowy o wystąpieniu Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej z Unii Europejskiej i Europejskiej Wspólnoty Energii Atomowej do celów niniejszego zabezpieczenia Irlandię Północną uznaje się za część Unii Europejskiej. W związku z tym gwarant mający siedzibę na obszarze celnym Unii Europejskiej wskazuje adres do doręczeń lub wyznacza przedstawiciela w Irlandii Północnej, jeżeli zabezpieczenie może być tam wykorzystane. Jeżeli jednak zabezpieczenie, w kontekście wspólnego tranzytu, jest ważne w Unii Europejskiej oraz w Zjednoczonym Królestwie, jeden adres do doręczeń lub wyznaczony przedstawiciel w Zjednoczonym Królestwie może obejmować wszystkie części Zjednoczonego Królestwa, w tym Irlandię Północną.”;

8) w dodatku C5 wiersz 7 wprowadza się następujące zmiany:

1) do słów „Zjednoczone Królestwo” dodaje się przypis (**) w brzmieniu:

2) „(**) Na podstawie Protokołu w sprawie Irlandii/Irlandii Północnej do Umowy o wystąpieniu Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej z Unii Europejskiej i Europejskiej Wspólnoty Energii Atomowej do celów niniejszego zabezpieczenia Irlandię Północną należy uznać za część Unii Europejskiej.”;

9) w dodatku C6 wiersz 6 wprowadza się następujące zmiany:

1) do słów „Zjednoczone Królestwo” dodaje się przypis (**) w brzmieniu:

2) „(**) Na podstawie Protokołu w sprawie Irlandii/Irlandii Północnej do Umowy o wystąpieniu Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej z Unii Europejskiej i Europejskiej Wspólnoty Energii Atomowej do celów niniejszego zabezpieczenia Irlandię Północną należy uznać za część Unii Europejskiej.”.